

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania T. T.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 lutego 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt III AUa 950/22,

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z 16 maja 2023 r. na skutek apelacji T. T. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 21 września 2022 r., zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzającą go decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie z 7 czerwca 2017 r., w ten sposób, że ustalił T. T. wysokość emerytury policyjnej od 1 października 2017 r., bez obniżenia do kwoty przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w pozostałej części apelację oddalił i odrzucił apelację w części dotyczącej ustalenia wysokości renty inwalidzkiej.

Pełnomocnik organu rentowego złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, którą następnie pismem z 27 stycznia 2025 r., (data prezentaty) cofnął i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym, wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej, stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., który stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może być cofnięta w każdym czasie także przez samą stronę, pozbawioną - co do zasady - w postępowaniu kasacyjnym zdolności postulacyjnej (art. 398²¹ k.p.c.) i nie wymaga zgody strony przeciwnej (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

Powyższa czynność procesowa, zgodnie z zasadą dyspozycyjności, wiąże sąd i nie podlega jego następczej kontroli, prowadząc do umorzenia postępowania kasacyjnego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., V CSK 444/12, LEX nr 1394093). Skoro zatem pozwany cofnął ze skutkiem procesowym skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, to zachodzi negatywna przesłanka procesowa, uzasadniająca umorzenie postępowania kasacyjnego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., orzekł o umorzeniu postępowania kasacyjnego.

[r.g.]

